

personlig at lide Nederlaget. Vi raadne op i et saadant lille Samfund, dersom vi ikke give de forskellige Kræfter, fra hvilken Side de end udgaa, Albuicum og Betingelser for: frit at kunne tage Del i det aandelige Livs Kærelser. Der er Tegn nok paa mange andre Omraader, der vidne om den Medgang, der ligesom minder om den Dag, da Danmark ikke eksisterer længere, og jeg synes, at ogsaa hele vor politiske Tilstand — ja, jeg havde nær sagt Tilstanden her i Tinget med — kunde vidne om den Defæcience, den Demoralisation, hvori hele vort offentlige Liv befinder sig. Lad os tage Steen i en anden Haand! Lad os se at bringe de Kræfter, vi have, og give dem Betingelser for at de, hver efter sine Gaver — en kan stabe og en anden krittere og ægge til Modstand m. m. — kunne bidrage til at sætte hele det aandelige Liv hos os i en saa fri, ubildet og dygtig Bevægelse som muligt. Ganske vist, der bliver en Del, der ikke kunne befinde sig saa vel under dette og ikke kunne spille den Rolle, som de ellers kunde, medens man kunde bruge de gammeldags Metoder, med Særnstænger at binde Mændene eller strænge dem ude, men jeg tror, at den friere Metode vilde være bedre for vort Samfund. Dette siger jeg er det absolut rigtige, og jeg siger det, uagtet jeg, med al Mærkendelse af meget af det, Dr. Brandes har skrevet, personlig paa Hovedpunkter staar imod hans Opfattelse, eller med Hensyn til den Forklaring om Landsfriheden, der udtrykkes saaledes: Mændens den ene Part sidder ved Suppe, Steg og Kage, vil den have, at den anden Part skal sulte fordærvet, maaste efter den Regel, at den Sugl, man sulter mest, synger bedst. Den lider jeg ikke, den Formel for Etablering af Landsfrihed, tror jeg ikke, de Herrer stufte nogen med. — Maa jeg endnu gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) er Universitetsprofessor, og der er mange, som ere tilbøjelige til at tro, at naar det ærede Medlem oplader sin Røst og taler med den særegne Myndighed, som Stillingen giver, høre vi Universitetet i Kjøbenhavn, saa taler Universitetet i Kjøbenhavn. Det skulde ikke undre mig, om han deri stuffer. Det er jo ganske besynderligt, som det er gaaet for Resten. I gamle Dage, da Folketinget mere var sig selv, og det ikke forklarede os i Forvejen, at vi ingenting turde gøre for dem her oven over, da var Mindretallet i Udvalget et fornøjeligt lille Mindretal, der kendte sin Stilling. Siden Provisorietiden er kommen, ere de Herrerne, det er dem, der ligesom ere forenede gennem Ministeriet og Tilstanden i

det Hele med Magten, og derfor have vi nu ogsaa det nye Flertal. Det er ogsaa Landsfrihed! Jeg vender tilbage til det ærede Medlem. Der skulde vi ogsaa have hørt Universitetet tale. Men maa jeg nu tage de 65 Navne, der anbefale os Georg Brandes. Der er 16 ordinære Professorer og 4 Docenter ved Kjøbenhavns Universitet, altsaa 20 Embedsmænd ved Kjøbenhavns Universitet. Hvad ville De nu? Ville de følge dette ene ærede Medlem, der sidder her fra Kjøbenhavns Universitet, og som er Representant for de gamle Tider — det hele er kun formelt forskelligt fra de Tider, jeg nævnte — eller ville De følge de 20 Professorer og Docenter, som her staa under denne Anbefaling? Jeg er ikke i Tvivl om, hvad jeg vil følge! Saa have vi selve Universitetsbibliotekaren, Rigsartikvaren, vi have Museumsdirektøren og en Skoledirektør, 2 Docenter ved Landbohøjskolen og Genfor ved det kgl. Teater. Det er 28 fremragende Mænd og dertil er der 37 Underkrivere, aldeles jævnhyrdige med de 28. De 37 Mænd, der have Universitetets højeste Grader i de forskellige Retninger, som ere blevne paastønnede med Professortitler o. s. v., det er Kunstnere, Digtere, Forfattere og Videnstabsmænd! Lad blot Højre komme med 65 Navne fra den Slags Folk, eller lad det nye Flertal, som fraraader os denne lille Bevilling, komme med 65 Navne, der ere enige med dem, og stille dem op mod disse Navne! De skulde dog prøve derpaa, inden de afvise denne Adresse, og kalde de 65 Mænd en Forsamling, der, som det er blevet sagt, er bleven kaldt sammen og bleven pudset op. Til det ærede Medlem fra de gamle Tider, Røsten fra Gravene, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling), slutter sig det ærede Medlem fra Alsens (Bernsen) paa den ene Side og det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) paa den anden — Trefløveret! Der have vi det, Trefløveret! Og de ere enige i, at en Forsamling af 65 Mænd, som her henvender sig til den høje Rigsdag, er Folk, som man kalder sammen og pudser op til at skrive deres Navne! Nej, det ærede Medlem fra Alsens og det ærede Medlem fra Frederiksborg, disse to høj lærde Mænd, veed dog nok ganske anderledes Bæsteb om de Dele. Jeg vil sige, at dette Andragende kan Folketinget ikke sige Nej til. Tænk Dem, der er ogsaa vor gamle Kollega, Kammerherre, Amtmand Bille i Spidsen for den ene Del af denne Adresse, og han siger sluttelig, at saa snart Spørgsmaalet bliver om Statens Ret og Pligt til at yde ethvert alvorligt og betydningsfuldt